Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

Greek Orthodox Church

FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, July 5, 2020

4th Sunday of Matthew

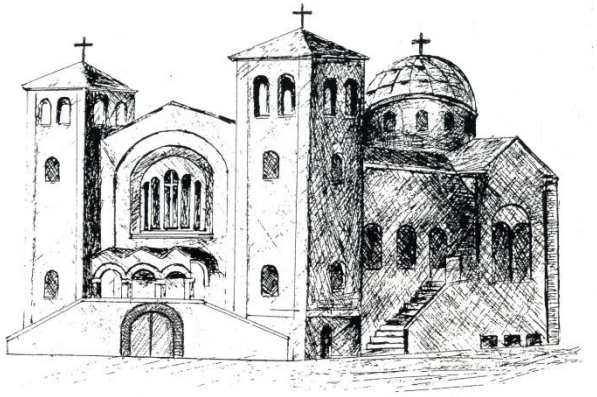

Οικουμενικόν Πατριαρχείον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης

Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία

ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

Light a Candle & Say a Prayer at Ascension Church, Fairview, NJ

"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

http://ascensionfairviewnj.square.site/

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Ω Ν

Κυριακή, 5 Ιουλίου, 2020

Δ' Ματθαίου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 7 Ιουλίου, 2020

Κυριακή Μεγαλομάρτυς

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Τετάρτη, 8 Ιουλίου, 2020

Προκόπιος Μεγαλομάρτυς,
Θεόφιλος ο Αγιορείτης

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Σάββατο, 11 Ιουλίου, 2020

Ευφημία Μεγαλομάρτυς, Όλγα Ισαπόστολος

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 12 Ιουλίου, 2020

Ε' Ματθαίου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

S C H E D U L E O F S E R V I C E S

Sunday, July 5, 2020

4th Sunday of Matthew

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, July 7, 2020

Kyriaki the Great Martyr

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, July 8, 2020

Prokopios the Great Martyr
Theophilios the Myrrhbearer

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Saturday, July 11, 2020

Euphemia the Great Martyr,
Olga, Equal-to-the-Apostles

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, July 12, 2020

5th Sunday of Matthew

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Prokeimenon. Mode 3.
Psalm 46.6,1
Sing praises to our God, sing praises.
Verse: Clap your hands, all you nations.

The reading is from

St. Paul's Letter to the Galatians 5:22-26; 6:1-2

Brethren, the fruit of the Spirit is love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, self-control; against such there is no law. And those who belong to Christ Jesus have crucified the flesh with its passions and desires. If we live by the Spirit, let us also walk by the Spirit. Let us have no self-conceit, no provoking of one another, no envy of one another. Brethren, if a man is overtaken in any trespass, you who are spiritual should restore him in a spirit of gentleness. Look to yourself, lest you too be tempted. Bear one another's burdens, and so fulfill the law of Christ.

Προκείμενον. Ήχος γ'.
ΨΑΛΜΟΙ 46.6,1
Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.
Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πρὸς Γαλάτας 5:22-26, 6:1-2 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστιν νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασιν καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

The Gospel According to Matthew 8:5-13

At that time, as Jesus entered Capernaum, a centurion came forward to him, beseeching him and saying, "Lord, my servant is lying paralyzed at home, in terrible distress." And he said to him, "I will come and heal him." But the centurion answered him, "Lord, I am not worthy to have you come under my roof; but only say the word, and my servant will be healed. For I am a man under authority, with soldiers under me; and I say to one, 'Go,' and he goes, and to another, 'Come,' and he comes, and to my slave, 'Do this,' and he does it." When Jesus heard him, he marveled, and said to those who followed him, "Truly, I say to you, not even in Israel have I found such faith. I tell you, many will come from east and west and sit at table with Abraham, Isaac, and Jacob in the kingdom of heaven, while the sons of the kingdom will be thrown into the outer darkness; there men will weep and gnash their teeth." And to the centurion Jesus said, "Go; be it done for you as you have believed." And the servant was healed at that very moment.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 8:5-13

Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσελθόντι δὲ αὐτῷ εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθεν αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ᾽ ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον. λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

Kyriaki the Great Martyr

Dorotheos and Eusebia, A devout, aging Christian couple who lived in Anatolia, had no children. After many years, their fervent prayers for a child were answered, and they were blessed with a daughter, whom they named Kyriake ('Sunday' in Greek) because she was born on the Lord's day. The child grew up beautiful in body and soul and, though she had many suitors, chose to consecrate herself entirely to God and remain single.

One of her suitors, the son of a wealthy magistrate, sought her especially because not only was she young and beautiful, but her parents were wealthy, and the magistrate wished to control that wealth. Angered at her refusal, he denounced her and her parents to the Emperor Diocletian. Dorotheos and Eusebia were subjected to cruel tortures, then sent into exile, where they died under further torture.

Kyriake was sent to Maximian, Diocletian's son-in-law, for trial. Maximian urged her not to throw her life away, promising her wealth and marriage to one of Diocletian’s relatives if she would worship the pagan gods. St Kyriake replied that she would never renounce Christ, nor did she desire worldly riches. Enraged by her bold answer, Maximian had her flogged. The soldiers who administered this punishment became tired, and had to be replaced three times. Shamed by his failure to overcome a young woman, Maximian sent St Kyriake to Hilarion, the eparch of Bithynia, at Chalcedon. He told Hilarion to either convert Kyriake to paganism, or send her back to him.

Making the same promises and threats that Diocletian and Maximian had made before, Hilarion was no more successful than they were. St Kyriake challenged him to do his worst, because Christ would help her to triumph. The saint was suspended by her hair for several hours, while soldiers burned her body with torches. Not only did she endure all this, she also seemed to become more courageous under torture. Finally, she was taken down and put into a prison cell.

That night Christ appeared to her and healed her wounds. When Hilarion saw her the next day, he declared that she had been healed by the gods because they pitied her. Then Hilarion urged her to go to the temple to give thanks to the gods. She told him that she had been healed by Christ, but agreed to go to the temple. The eparch rejoiced, thinking that he had defeated her.

In the temple, St Kyriake prayed that God would destroy the soulless idols. Suddenly, there was a great earthquake which toppled the idols, shattering them to pieces. Everyone fled the temple in fear, leaving Hilarion behind. Instead of recognizing the power of Christ, the eparch blasphemed the true God as the destroyer of his pagan gods. He was struck by a bolt of lightning and died on the spot.

Many pagans came to believe in Christ when they saw her miraculously saved from death by fire or from wild beasts; all of these were beheaded. Kyriake told Apollonius, the general who supervised her tortures: 'There is no way that you can turn me from my faith. Throw me into the fire — I have the example of the Three Children. Throw me to the wild beasts — I have the example of Daniel. Throw me into the sea — I have the example of Jonah the Prophet. Put me to the sword — I will remember the honored Forerunner. For me, to die is life in Christ.' Apollonius then ordered that she be beheaded.

At the place of execution, she raised her hands in prayer and gave up her soul to God before the executioner could take her life. Note: St Kyriake is also known as Dominica or Nedelja, Latin and Slavonic words for 'Sunday'.

Αγία Κυριακή η Μεγαλομάρτυς

Η **Αγία Μεγαλομάρτυς Κυριακή** (Ιταλικά: *Santa Domenica*, Βουλγαρικά: *Света Неделя*) γεννήθηκε στη Νικομήδεια, μοναδικό παιδί του Δωρόθεου και της Ευσεβίας. Οι γονείς της ήταν Έλληνες, ευσεβείς χριστιανοί, πλούσιοι, αλλά χωρίς απογόνους. Σύμφωνα με τη διήγηση του βίου της από την Εκκλησία, προσευχόμενοι αδιαλείπτως, απέκτησαν ένα παιδί εκ Θεού. Εφόσον γεννήθηκε ημέρα Κυριακή (την ημέρα του Κυρίου), της δόθηκε το όνομα Κυριακή.

Από την παιδική της ηλικία η Κυριακή ήταν αφιερωμένη στο Θεό. Ήταν όμορφη στο σώμα και στην ψυχή. Πολλοί μνηστήρες τη ζήτησαν σε γάμο, αλλά απέρριπτε όλες τις προτάσεις, λέγοντας ότι είναι αρραβωνιασμένη με τον Χριστό τον Κύριο και ότι δεν επιθυμούσε τίποτε περισσότερο από το να πεθάνει εν παρθενία. Ένας δικαστής στη Νικομήδεια ήθελε να αρραβωνιάσει την Κυριακή με το γιο του, δεδομένου μάλιστα ότι εκείνη προερχόταν από πλούσια οικογένεια. Καθώς και η δική του πρόταση απορρίφθηκε, κατήγγειλε την Κυριακή και τους γονείς της ως Χριστιανούς στον αυτοκράτορα Διοκλητιανό.

Ο αυτοκράτορας διέταξε οι γονείς της να υποβληθούν σε βασανιστήρια. Ο Δωρόθεος ξυλοκοπήθηκε άγρια, μέχρι του σημείου οι στρατιώτες από την κούραση να σταματήσουν να τον χτυπούν. Επειδή ούτε η κολακεία, ούτε τα μαρτύρια είχαν αποτέλεσμα, ο Δωρόθεος και η Ευσεβία εξορίστηκαν στη Μελιτηνή (μεταξύ Καππαδοκίας και Αρμενίας), όπου πέθαναν υπομένοντας πολλά δεινά για τον Χριστό. Έστειλε τότε ο αυτοκράτορας την Κυριακή να ανακριθεί από τον Μαξιμιανό.

Η Κυριακή αρνήθηκε να αποκηρύξει την πίστη της. Ως αποτέλεσμα ο Μαξιμιανός διέταξε να τη μαστιγώσουν. Οι άνδρες του αυτοκράτορα τη βασάνισαν με κάθε δυνατό τρόπο, αλλά η πίστη της ήταν ακλόνητη. Ένα βράδυ, καθώς κείτονταν στο πάτωμα του κελιού της, άκουσε τη φωνή του Θεού να της λέει: «Μη φοβάσαι τα βασανιστήρια Κυριακή, το πνεύμα μου είναι μαζί σου». Έπειτα από πολλές και τρομερές δοκιμασίες, ο Μαξιμιανός απέτυχε να πείσει τη νεαρή γυναίκα να αλλάξει την πίστη της. Την έστειλε τότε στον έπαρχο της Βιθυνίας Ιλαρίωνα, από τον οποίο ζήτησε να κάνει την Κυριακή ειδωλολάτρη ή να του την ξαναστείλει. Ο Ιλαρίων έβαλε τα δυνατά του για να το πετύχει αυτό. Ένα από τα βασανιστήρια που δοκίμασε ήταν να την βάζει να κρέμεται από τα μαλλιά της αρκετές ώρες ενώ στρατιώτες της έκαιγαν το σώμα με αναμμένες δάδες. Τέλος, την έριξαν σε ένα κελί φυλακής. Σύμφωνα με τη διήγηση του βίου της από την Εκκλησία, εκείνη τη νύχτα ο Χριστός εμφανίστηκε και της θεράπευσε τις πληγές. Βλέποντας τη θαυματουργή σωτηρία της Κυριακής πολλοί ειδωλολάτρες πίστεψαν στο Χριστό· ως συνέπεια αποκεφαλίστηκαν. Ύστερα από εξαντλητική ανάκριση, οδήγησαν την Κυριακή στο ναό να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνη, εισερχόμενη, παρακαλούσε μέσα της το Χριστό να τη βοηθήσει. Ένας δυνατός σεισμός κατατρόμαξε τους δημίους και τα αγάλματα του ναού έπεσαν από τα βάθρα τους κι έγιναν θρύψαλα. Η Κυριακή βασανίστηκε ξανά από τον Απολλώνιο, ο οποίος διαδέχθηκε τον Ιλαρίωνα. Όταν όμως την έριχναν στη φωτιά, οι φλόγες δεν την έκαιγαν. Όταν την έριχναν στα άγρια θηρία αυτά ημέρευαν. Εν τέλει, ο Απολλώνιος την καταδίκασε σε αποκεφαλισμό. Της δόθηκαν λίγα λεπτά για να προσευχηθεί, και ζήτησε από το Θεό να παραλάβει την ψυχή της, μνημόνευε δε αυτούς που εξ αιτίας τους είχε την τιμή να μαρτυρήσει για το Χριστό· ύστερα έγειρε στη γη. Όταν ο δήμιος πλησίασε για να εκτελέσει τη διαταγή, είδε ότι η Κυριακή ήταν ήδη νεκρή· ήταν μόλις 21 χρονών. Η μνήμη της εορτάζεται στις 7 Ιουλίου. Η Αγία Κυριακή είναι η πολιούχος Αγία της πόλης των Σερβίων στην Κοζάνη, όπου την ημέρα μνήμης της τελείται Πανηγυρική Θεία Λειτουργία στο Ναό της Αγίας Κυριακής και περιφορά της εικόνας παρουσία του Μητροπολίτη Σερβίων και Κοζάνης, της Δημαρχίας Σερβίων, του Στρατού και της μπάντας της πόλης των Σερβίων. Επίσης σε πολλά μέρη της Ελλάδας υπάρχουν εκκλησάκια που γιορτάζουν τη μνήμη της, όπως στη μικρή γραφική Βραϊλα Δωρίδας όπου οι λιγοστοί κάτοικοι μετά τον εσπερινό και την περιφορά της εικόνας την παραμονή στήνουν Ρουμελιώτικο γλέντι στη πλατεία του χωριού.

Άγιος Προκόπιος ο Μεγαλομάρτυς

Ο Άγιος Προκόπιος, έζησε και μεγάλωσε στην Ιερουσαλήμ τα χρόνια που αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Διοκλητιανός (290 μ.Χ.). Ο πατέρας του, ο Χριστοφόρος, ήταν ευσεβής άνθρωπος, σε αντίθεση με την μητέρα του, την Θεοδοσία (βλέπε **ίδια** ημέρα), που πίστευε στα είδωλα. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, η μητέρα του τον πήγε στον αυτοκράτορα, ο οποίος τον έκανε ηγεμόνα της πόλης των Αλεξανδρέων και του έδωσε εντολή να καταδιώκει και να βασανίζει τους χριστιανούς. Έτσι ο Προκόπιος ξεκίνησε για την Αλεξάνδρεια. Κατά την πορεία του όμως, ξαφνικά άρχισαν να πέφτουν αστραπές και βροντές και ταυτόχρονα άκουσε φωνή να τον καλεί με το όνομά του, που τον απειλούσε με θάνατο επειδή θα κατεδίωκε τους χριστιανούς και ταυτόχρονα και τον Αληθινό Θεό. Μετά από αυτό το γεγονός ο Προκόπιος παρακάλεσε Εκείνον που του μιλούσε να του φανερωθεί περισσότερο για να δει ποίος είναι. Τότε εμφανίστηκε μπροστά του ένας Σταυρός από κρύσταλλο και ακούστηκε μία φωνή να του λέει: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐσταυρωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Μετά από αυτό το θαύμα πίστευσε και έγινε χριστιανός. Λίγο αργότερα επιστρέφοντας από νικηφόρα αποστολή, η μητέρα του προσπάθησε να τον πείσει να θυσιάσει στα είδωλα. Κατάλαβε όμως ότι είχε γίνει χριστιανός και τον πρόδωσε στον αυτοκράτορα. Εκείνος διέταξε τον ηγεμόνα της Καισάρειας Ουλκίο να τον ανακρίνει. Αυτός τον χτύπησε πολύ μέχρι λιποθυμίας και μετά τον έκλεισε στην φυλακή. Με την χάρη του Κυρίου όμως οι πληγές επουλώθηκαν και απελευθερώθηκε από τα δεσμά.

Στη συνέχεια οδηγήθηκε στον ναό των ειδώλων όπου με την προσευχή του κατάφερε και συνέτριψε τα είδωλα. Το θαύμα αυτό είχε ως αποτέλεσμα να πιστεύσουν σ' αυτόν πολλοί ανάμεσα τους και η μητέρα του. Αμέσως δόθηκε εντολή να αποκεφαλιστούν όλοι όσοι είχαν πιστεύσει. Μετά από αυτό, δόθηκε εντολή να γίνουν φρικτά βασανιστήρια στον Προκόπιο. Ο Άγιος υπέμενε με πάρα πολύ μεγάλη καρτερία όλα αυτό και μάλιστα κατάφερνε να τα ξεπερνά με την βοήθεια του Θεού. Τέλος δόθηκε εντολή να τον αποκεφαλίσουν και έτσι παρέλαβε το στεφάνι της αιωνίου ζωής.

Αξίζει να αναφέρουμε πως περιγράφει τον βίο του Αγίου ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης:

«Ο μέγας ούτος και περιβόητος εν μάρτυσι Προκόπιος, ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Διοκλητιανού εν έτει σϟ΄ [290]. Εκατάγετο δε από την πόλιν Αιλίαν, ήγουν την Ιερουσαλήμ, γεννηθείς από πατέρα μεν ευσεβή και Χριστιανόν, Χριστοφόρον ονόματι, από μητέρα δε ασεβή και τα είδωλα προσκυνούσαν, Θεοδοσίαν ονομαζομένην. Αφ' ου λοιπόν ο πατήρ του Αγίου απέθανεν, έτρεφε τούτον η μήτηρ του με την ελληνικήν θρησκείαν. Όταν δε ο Άγιος έγινεν άνδρας εις την ηλικίαν, τότε επρόσφερεν αυτόν η μήτηρ του εις τον βασιλέα Διοκλητιανόν, ο οποίος τότε διέτριβεν εις την Αντιόχειαν, και παρακαλέσασα αυτόν και άσπρα πολλά δούσα, εκατάπεισε τον βασιλέα, και έκαμε τον υιόν της δούκα της Αλεξανδρείας. Ευθύς δε έδωκεν εις τον Προκόπιον ο βασιλεύς εντολάς, διά να διώκη και να τιμωρή τους Χριστιανούς. Και λοιπόν επήγαινε διά νυκτός ο Άγιος εις την Αλεξάνδρειαν, επειδή ήτον δύσκολος η εν ημέρα οδοιπορία, διά το υπερβολικόν καύμα οπού εις εκείνα τα μέρη γίνεται. Όταν δε έφθασεν έως τριάκοντα μίλια κοντά εις την πόλιν Απάμειαν, ήτις ευρίσκεται εν τη Κοίλη Συρία και ονομάζεται υπό των Τούρκων Χαμάν, Μητρόπολις ούσα υπό τον Αντιοχείας, ακολουθούντων αυτώ και των δύω νουμέρων, ήτοι δύω αρχόντων αξιωματικών, τότε έγινε σεισμός και αστραπαί. Ακούει δε φωνήν, οπού ήλθεν από τον Ουρανόν καλούσα τούτον από το όνομά του Νεανίαν, (έτζι γαρ πρότερον ο Άγιος ωνομάζετο). Εκατηγόρει δε η θεία φωνή την στράταν, οπού εποίει, και εφοβέριζεν, ότι έχει να τον θανατώση, επειδή πηγαίνει να κάμη κατά των Χριστιανών πόλεμον. Ο δε Άγιος από την καλήν γνώμην της ψυχής του κινούμενος, ευθύς ωνόμασε Κύριον τον αυτόν καλέσαντα. Όθεν και ο Κύριος καθαρώτερον ενεφανίσθη εις αυτόν. Εφάνη γαρ αυτώ Σταυρός κρυστάλλινος εις το είδος, εκ δε του Σταυρού ευγήκε φωνή λέγουσα. Εγώ είμαι ο εσταυρωμένος Ιησούς, ο του Θεού Υιός. Εκ της οπτασίας λοιπόν ταύτης οδηγηθείς ο Άγιος, εδιδάχθη όλον το της ενσάρκου οικονομίας μυστήριον, και βεβαίαν επίγνωσιν της πίστεως έλαβεν. Όθεν γυρίζωντας εις την Σκυθόπολιν την εν τη Κοίλη Συρία ευρισκομένην, ήτις πρότερον καλουμένη Νύσσα, ωνομάζεται υπό των Εβραίων Βεθοάν, τιμημένη με Μητροπολίτην υπό τον Ιεροσολύμων· εις αυτήν λέγω ο Άγιος ευρισκόμενος, εκατασκεύασεν ένα Σταυρόν από χρυσάφι και ασήμι κατά τον τύπον, οπού του εφάνη. Ευθύς δε οπού ετελειώθη ο Σταυρός, εφάνησαν εις αυτόν τυπωμέναις τρεις εικόνες, έχουσαι γράμματα εβραϊκά, τα οποία εφανέροναν τίνος είναι αι εικόνες. Άνωθεν μεν γαρ εγράφετο Εμμανουήλ, από δε το ένα μέρος, εγράφετο Μιχαήλ, και από το άλλο μέρος, Γαβριήλ. Ασπασθείς ουν ο Προκόπιος

και προσκυνήσας τον Σταυρόν και τας εν αυτώ αγίας εικόνας, εγύρισεν εις την Ιερουσαλήμ. Και επειδή εκεί έκαμε νίκας και τρόπαια κατά των Σαρακηνών, οι οποίοι επολέμουν και εκούρσευον τα εκεί περίχωρα, διά τούτο επαρακινήθη από την μητέρα του να προσφέρη θυσίας εις τα είδωλα διά την νίκην. Ο δε Άγιος έλεγε, πως έκαμε την νίκην ταύτην με την δύναμιν του Χριστού. Όθεν εκ της αιτίας ταύτης εδιάβαλε τον Άγιον η μήτηρ του εις τον βασιλέα, ότι είναι Χριστιανός. Ο δε βασιλεύς επρόσταξε τον ηγεμόνα της εν Παλαιστίνη Καισαρείας, Ούλκιον ονομαζόμενον, να κάμη την κατά του Αγίου εξέτασιν. Και λοιπόν επειδή ο Μάρτυς δεν επείσθη να θυσιάση εις τα είδωλα, διά τούτο εδάρθη δυνατά. Έπειτα ερρίφθη εις την φυλακήν, ώντας μισαποθαμένος. Εκεί δε εφάνη ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, και λύσας από τα δεσμά τον πρώην Νεανίαν, μετωνόμασεν αυτόν Προκόπιον. Εφανέρονε δε το όνομα αυτό, πως έχει να προκόψη και να τελειώση εις το μαρτύριον. Κοντά δε εις αυτά, έβαλεν ο Κύριος και εις την καρδίαν του Αγίου ανδρίαν και θάρρος, διά να υπομείνη τας τιμωρίας οπού τον εφοβέριζαν. Έπειτα επήγαν οι Έλληνες τον Μάρτυρα μέσα εις τον ναόν των ειδώλων. Εκεί δε ευρισκόμενος, διά προσευχής του εσύντριψε τα είδωλα, τα οποία παραδόξως μεταβληθέντα εις νερόν, έξω της πόρτας εχύθησαν. Τούτο το θαύμα βλέποντες οι στρατιώται των δύω νουμέρων, και οι δύω τριβούνοι, Νικόστρατος και Αντίοχος ονομαζόμενοι, επίστευσαν εις τον Χριστόν, και εβαπτίσθησαν από τον Επίσκοπον Λεόντιον, οίτινες κατά προσταγήν του βασιλέως απεκεφαλίσθησαν, και έλαβον τους στεφάνους του μαρτυρίου. Επιάσθησαν δε και δώδεκα γυναίκες συγκλητικαί μαζί με την Θεοδοσίαν την μητέρα του Αγίου, αι οποίαι επίστευσαν τω Χριστώ διά το ανωτέρω θαύμα. Όθεν αφ' ου πρώτον αυτάς έδειραν άσπλαγχνα, έκοψαν τα βυζία των, και με σιδηράς μπάλλας πυρωμένας έκαυσαν τας μασχάλας των, τελευταίον δε τας απεκεφάλισαν, και ούτως έλαβον της αθλήσεως τους στεφάνους. Μετά ταύτα έγινεν άλλος ηγεμών Φλαβιανός ονόματι, ο οποίος έφερε τον Άγιον εις εξέτασιν, και επειδή ο Μάρτυς δεν επείσθη να αρνηθή τον Χριστόν, τούτου χάριν επρόσταξεν ένα υπηρέτην Αρχέλαον ονομαζόμενον, διά να τον κτυπήση με το σπαθί εις την κοιλίαν. Ευθύς δε οπού εκείνος εσήκωσε το χέρι κατά του Αγίου, έπεσε κατά γης και εξέψυξεν. Έπειτα τεντώσαντες τον Μάρτυρα με σχοινία, έδειραν αυτόν με ωμά νεύρα, και τον έκαυσαν με αναμμένα κάρβουνα. Επάνω δε εις τα καημένα μέλη του έχυσαν ξύδι. Είτα έβαλαν εις το χέρι του κάρβουνα με λιβάνι. Ο δε γενναίος του Κυρίου αγωνιστής, εβάστασεν ακίνητον το χέρι του, έως οπού κατεκάη όλον. Δεν εσκόρπισε γαρ το λιβάνι, ίνα μη με τον σκορπισμόν του φανή εις τους ασεβείς, ότι επρόσφερε θυσίαν εις τα είδωλα. Ύστερον δε από όλα, εκρέμασαν τον αθλητήν, και έδεσαν τας χείρας του. Μέλλωντας δε να έμβη μέσα εις ένα φούρνον αναμμένον, κατεψύχρανε τούτον με την σφραγίδα και τύπον του τιμίου Σταυρού. Τελευταίον δε λαμβάνει την διά ξίφους απόφασιν, και ούτως αποκεφαλισθείς, προς Κύριον εξεδήμησεν. Τελείται δε η αυτού Σύναξις και εορτή εις τον μαρτυρικόν αυτού Ναόν, τον ευρισκόμενον πλησίον της Χελώνης, και καλούμενον Κονδύλιον. (Τον κατά πλάτος Βίον αυτού όρα εις την Καλοκαιρινήν. Ο δε ελληνικός τούτου Βίος ευρίσκεται έν τε τη Μεγίστη Λαύρα, εν τη Ιερά Μονή των Ιβήρων, και εν άλλαις, ου η αρχή· «Διοκλητιανού και Μαξιμιανού την βασίλειον ιθυνόντων αρχήν».)»

St Prokopios, Great Martyr

Theodosia, the fanatical pagan mother of Prokopios, who loathed Christians, did all in her power to raise her son a pagan, and she was successful. In his youth, Prokopios was a typical pagan. Yet, God had other plans for this young man. His daily contact with Christians, from whom he heard many astonishingly beautiful things about Christ and His Holy Apostles, slowly interested him in the faith he up to then had despised. He began to see that the Christians, though lacking beautiful temples embellished with statues and decorous splendour, possessed another kind of beauty not to be found in any other religion or philosophical system.

They possessed the truth, indeed, the ultimate truth about God, man, salvation, and eternal life. With the passing of time, he was baptised to live ever after as a very devout Christian. Thus, by the grace of Almighty God, a former typical pagan had now been transformed to an ideal Christian. In fact, this is how Eusebios, a noted church historian and contemporary of Prokopios, described the saint and his martyrdom.

"He was a man so filled with divine grace that he had devoted himself to chastity and the practice of all virtues. He had reduced his body until he had given it, so speak, the appearance of a corpse, but his soul drew from the word of God so great a vigour that the body itself was refreshed by it."

Studying on the Divine Word so filled his being that he remained absorbed in it day and night without fatigue. Filled with goodness and gentleness, regarding himself as the least of men, he edified everyone by his discourses. The Word of God was his sole study, and he had but little knowledge of profane science, Born at Aelia (the pagan name of Jerusalem), he had taken up his residence at Scythopolis to Caesarea.

He had scarcely passed the city gates when he was conducted into the presence of the governor, and even before he had had a taste of chains or prison walls, he was urged by the judge, Flavian, to sacrifice to the gods.

But he, in a loud voice, proclaimed that there were not several gods, but one alone, the creator and author of all things.

This answer made a vivid impression on the judge. Finding nothing to say in reply, he tried to persuade Prokopios, at least, to sacrifice to the emperors. This martyr of God spurned his entreaties. 'Listen," he said, 'it is not good to have several masters; let there be one chief, one king'". At these words, as though he had uttered insults against the emperors, the judge ordered him to be executed.

They cut off his head, and he passed happily to eternal life on the eighth day in the month of July. This was the first martyrdom that took place in Caesarea. And so a beautiful soul, that for years served as an ideal example of Christian virtue, through a tragic death, inherited the Kingdom of God's elect in A.D. 303.

Venerable Theophilus the Myrrhgusher of Macedonia

Commemorated on July 8

Saint Theophilus was from Ziki in Macedonia, and lived during the sixteenth century. He had a very good education, but more importantly he dedicated himself to God, purifying himself from every soul-destroying passion, and acquiring every virtue which filled him with the grace of the All-Holy Spirit. He travelled to Alexandria, at the request of Patriarch Niphon of Constantinople, in order to determine whether the stories about Patriarch Joachim being able to move mountains and to drink poison with no ill effects were true or not. After looking into the matter, he was able to verify that these stories were true. After completing this work, Saint Theophilus went to struggle on the Holy Mountain, living first at Vatopedi, then at Iveron before settling at Saint Basil's cell near Karyes. Although he did not seek the praise of men, the fame of the holy ascetic became known on Mount Athos, and in other places as well. His holy life and spiritual gifts could not be hidden, but were revealed by the Lord. When the Archbishop of Thessalonica reposed, Saint Theophilus was nominated for this office. Out of humility, however, he declined to accept the position. In 1548, as he felt the approach of death, Saint Theophilus told his disciple Isaac not to give him an honorable burial, but to tie a cord around his feet and drag him out of the monastery, and then to throw his body into a nearby stream. When the saint fell asleep in the Lord on July 8, 1548, Isaac carried out the instructions of his Elder. Although he was reluctant to do this, he obeyed the saint just as he had always done when Saint Theophilus was alive. By God's will, the holy relics of Saint Theophilus were later found and brought to his cell. Then a fragrant myrrh began to flow from the saint's incorrupt body, which was later enshrined at the Pantokrator Monastery.

Όσιος Θεόφιλος ο Αγιορείτης

Ο Όσιος Θεόφιλος γεννήθηκε στη Ζίχνη της Μακεδονίας περί το 1460 μ.Χ. από γονείς φιλόθεους, φιλάγαθους και φιλάρετους. Στην πατρίδα του έμαθε τα πρώτα γράμματα κι έδειξε πως τα αγαπούσε ιδιαίτερα και πρόκοπτε και προόδευε μελετώντας και εντρυφώντας στις ιερές γραφές. Μάλιστα επιδόθηκε στην καλλιγραφία και έγινε άριστος καλλιγράφος.

«Απαρνηθείς πατρίδα και συγγένειαν και πλούτον και πάσαν κοσμική ματαιότητα, έγινε μοναχός· μετ' ολίγον δε καιρόν έλαβε και το αξίωμα της ιερωσύνης· έκτοτε δε περιεπάτει εις διαφόρους τόπους διδάσκων και ωφελών τους Χριστιανούς δια του λόγου και του παραδείγματος της εαυτού ζωής». Κατόπιν γνωρίσθηκε και συνδέθηκε πνευματικά με τον ενάρετο κι ευλαβή επίσκοπο Ρενδίνης Ακάκιο, τον όποιο είχε χειροτονήσει αρχιερέα ο άγιος Νήφων (βλέπε **11 Αυγούστου**), όταν ήταν μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1482 - 1486 μ.Χ.). Δια του Ακακίου συνδέθηκε με τον άγιο Νήφωνα και ο άγιος Θεόφιλος.

Αξίζει σύντομα και παρενθετικά να σημειώσουμε πως η μεγάλη μορφή του αγίου Νήφωνος, εκτός των δύο οσιομαρτύρων μαθητών του Μακαρίου (+1507) και Ιωάσαφ (+1516) που αναφέραμε και του εδώ αγίου Θεοφίλου, συνδεόταν και με άλλες μορφές Αγιορειτών αγίων, όπως των οσιομαρτύρων Γέροντος Ιακώβου, Ιακώβου διακόνου και Διονυσίου μοναχού (+1519), που συμμαρτύρησαν στην Αδριανούπολη, Θεωνά μητροπολίτου Θεσσαλονίκης (+1541-2), των αυταδέλφων Αψαράδων Θεοφάνους (+1544) και Νεκταρίου (+1550) κτιτόρων της ιεράς μονης Βαρλαάμ Μετεώρων και Μαξίμου του Γραικού και Βατοπαιδινού (+1556).

Ο άγιος Νήφων, ως πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατόπιν επιστολών που έλαβε, εμπιστευόμενος τον Θεόφιλο για τη σοφία και την αρετή του, τον έστειλε το 1486 μ.Χ. με τον ομόφρονα Γέροντά του επίσκοπο Ακάκιο στην Αίγυπτο, για να διαπιστώσουν τα γενόμενα θαύματα υπό του μακαρίου πατριάρχου Αλεξανδρείας Ιωακείμ, ότι μετακίνησε δια προσευχής το όρος Ντουρ Νταγ και ήπιε φαρμάκι δίχως να πάθει κανένα κακό, ύστερα από πρόκληση Ιουδαίων και μουσουλμάνων. Ο πατριάρχης Ιωακείμ «τον Όσιον πολλά ηγάπησε και ηυλαβήθη ως σοφόν και ενάρετον». Διαπίστωσαν τα υπερφυή αυτά θαύματα ως αληθινά γεγονότα και αναχώρησαν για το θεοβάδιστο όρος Σινά, τα Ιεροσόλυμα και την Δαμασκό. Στα Ιεροσόλυμα ο επίσκοπος Ακάκιος ανεπαύθη κατόπιν ασθενείας και τον εκήδευσε ο Θεόφιλος. Με επιστολές από τους πατριάρχες Αλεξανδρείας, Ιεροσολύμων και Αντιοχείας μετέβη στην Κωνσταντινούπολη ο Θεόφιλος. Ο άγιος Νήφων όμως είχε εκθρονισθεί και παρέδωσε τις επιστολές στον διάδοχό του Παχώμιο, που ήταν από την ιδιαίτερη πατρίδα του.

Ο πατριάρχης Παχώμιος «εχάρη μεγάλως ως συμπατριώτης, και ευλογήσας αυτόν και ευχηθείς, παρεκάλεσεν, ίνα μείνη εις το Πατριαρχείον δια βοήθειαν, ως λίαν χρήσιμος δια την σοφίαν αυτού και την αρετήν. Υπακούσας δε κατά την ώραν εις την παράκλησιν του πατριάρχου ο Όσιος έμεινεν. Όθεν και διωρίσθη Νοτάριος και Έξαρχος της Μεγάλης Εκκλησίας, και έμεινεν εκεί ικανόν καιρόν εις αυτό το διακόνημα, αγαπώμενος και τιμώμενος υπό πάντων».

Αλλά η φιλέρημη και φιλήσυχη ψυχή του δεν αναπαυόταν στις τιμές και τις δόξες. Κατεφρόνησε τα μεγαλεία και ήλθε στο Άγιον Όρος, για να απολαύσει τα μεγαλεία του Θεού. Στον ιερό και ευλογημένο Άθωνα «πρώτον μετέβη εις την Μονήν του Βατοπεδίου, και κατώκησε μετά του αγιωτάτου Επισκόπου Μεθύμνης, εκεί τότε ευρισκόμενου, και υπετάχθη εις αυτόν μετά πάσης προθυμίας και ταπεινώσεως· αφού δε εκείνος ετελεύτησεν, απήλθεν».

Από τη μονή Βατοπαιδίου, όπου δεν γνωρίζουμε τον χρόνο παραμονής του, που δεν νομίζουμε όμως ότι ήταν μικρός, μετέβη το 1511 μ.Χ. στη μονή Ιβήρων, όπου ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την αντιγραφή χειρογράφων και την καλλιγραφία. Αναδείχθηκε έμπειρος βιβλιογράφος και αρκετά έργα του, περίπου τριάντα, λειτουργικού κυρίως περιεχομένου, σώζονται στην πλούσια βιβλιοθήκη της μονης Ιβήρων. Η φήμη της αρετής του είχε φθάσει μακριά. Ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Θεόκλητος τον ζητούσε με τρόπο να μεταβεί πλησίον του, με σκοπό να τον χειροτονήσει μητροπολίτη Θεσσαλονίκης. Ο φυγόδοξος Αγιορείτης κατανοώντας τον λόγο της προσκλήσεως, για να αποφύγει την προαγωγή, παραιτήθηκε της ιερωσύνης. Εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός, δήλωσε ασθένεια και αδυναμία, και αποσύρθηκε σε καλύβη, κοντά στον ενάρετο Προηγούμενο Διονύσιο Ιβηρίτη στο Κελλί του Τιμίου Προδρόμου, το 1522 μ.Χ., ύστερα από δωδεκαετή παραμονή στη μονή Ιβήρων, κατά ιδιόγραφό του σημείωμα σε κώδικα. Κατόπιν μετέβη σε συνοδεία του

επίσης ενάρετου Γέροντος Κυρίλλου στις Καρυές. Εκεί απέκτησε στενό πνευματικό σύνδεσμο με τον φιλόθεο Πρώτο του Αγίου Όρους Σεραφείμ, τον λάτρη και υμνητή της Θεοτόκου του Άξιον Έστι, τον μετέπειτα βιογράφο του, που κάποτε υπογράφει· «Ο πρώτος του Αγίου Όρους Σεραφείμ ο θυηπόλος και ηγούμενος των ηγουμένων και πατήρ πατέρων και μέγας πρωτοσύγκελλος πατριαρχικός».

Ο θείος Θεόφιλος επιθυμώντας μεγαλύτερη και ακριβέστερη ησυχία, αναχώρησε και από τις Καρυές. Μετέβη στην πλησιόχωρη ησυχαστική περιοχή της Καψάλας, που ανήκε στη μονή Παντροκράτορος, και με τη συνδρομή του φιλάδελφου Πρώτου Σεραφείμ, παρέλαβε το Κελλί του Αγίου Βασιλείου, το όποιο και ανεκαίνισε. Είχε μαζί του και ένα μοναχό ονομαζόμενο Ισαάκ. Συχνά τον επισκεπτόταν και ο Πρώτος Σεραφείμ ανταλάσσοντας πνευματικές εμπειρίες και νουθεσίες. Ο φιλόθεος Θεόφιλος πάντοτε, και ιδιαίτερα τώρα, ασκούσε συστηματικά τη νοερά προσευχή. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο όποιος αργότερα θα ησκείτο στην δια περιοχή, γράφει: «Αφού ησύχασεν ο Όσιος, τότε δη τότε εμεταχειρίσθη την νοεράν προσευχήν, ήτις είναι ανωτέρα της θεωρίας της έξω φιλοσοφίας... Ο Άγιος Θεόφιλος έχοντας παντοτινόν έργον, εις την ησυχία ευρισκόμενος, να προσεύχεται αδιαλείπτως και να μελετά με όλον του τον νουν και τον ενδιάθετον λόγον τον εν τη καρδία λαλούμενον και με όλην την θέλησιν και αγάπην της ψυχής του, την μονολόγιστον προσευχήν, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με», καθώς οι νηπτικοί θείοι Πατέρες διδάσκουσι. Και με την νοεράν ταύτην εργασίαν και ιεράν προσευχήν και με το πένθος και τα δάκρυα καθαρτικά, όπου γεννώνται εκ ταύτης της νοεράς προσευχής, εκαθάρισε την καρδίαν του από τα πάθη και εκατέκαυσε τας προσβολάς των πονηρών λογισμών και ελυτρώθη από τας κακάς προσλήψεις, απόκτησε ταπείνωσιν, πραότητα, ειρήνην και τας λοιπάς αρετάς και άναψεν από θεϊκόν πυρ θεϊκής και του πλησίον αγάπης...Καταφλεγόμενος από την θείαν αγάπην δεν ήτο πλέον με τον εαυτό του, αλλά με τον ηγαπημένον του Θεόν και άλλο δεν εφαντάζετο παρά μόνο τον Ιησούν... ανέβη εις την θείαν θεωρίαν και επλουτίσθη από τα ύπερφυή χαρίσματα αξιωθείς του θείου φωτισμού· και ού μόνον διάκρισιν απόκτησε και διόρασιν, αλλά και προόρασιν των μελλόντων· και συντόμως ειπείν ως ασώματος έγινεν άγγελος και εις όλα τέλειος ώφθη». Προείδε το τέλος του, έγραψε ομολογία πίστεως, ιδιόχειρη διαθήκη, τέλεσε ευχέλαιο, ζήτησε και έδωσε συγχώρηση από όλους και σε όλους, μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων, ευχαρίστησε ολόψυχα και ολόθερμα τον Θεό και ζήτησε από τον αγαπητό και υπάκουο μαθητή του Ισαάκ: «Όταν αποθάνω, μη ομολογήσης τούτο εις ουδένα, αλλ' ουδέ τα έθιμα της ταφής εκτελέσης, μόνον δέσε σχοινίον εις τους πόδας μου και σύρε με και ρίψε με εις το δάσος εις μέρος κρύφιον, ίνα με φάγωσι τα θηρία· πλην λειτουργίας και μνημόσυνα ποίησον όσα δυνηθής». Ο άγιος από τη μεγάλη του ταπείνωση δεν ήθελε να τιμάται ούτε μετά θάνατον. Οι τελευταίοι λόγοι του ήταν: «Κύριε Ιησού Χριστέ, δέξαι το πνεύμα μου».

Ο καλός υποτακτικός του έπραξε όπως του μήνυσε ο όσιος Γέροντάς του και απόθεσε το τίμιο λείψανο σε απόκρυφο μέρος του δάσους. Πολλοί όμως το ζητούσαν. Όταν κάποτε βρέθηκε, η μονή Παντοκράτορος θέλησε να το κρατήσει. Τελικά αποφασίσθηκε να κρατήσει το χέρι του, το όποιο υπάρχει ως σήμερα σε στάση ευλογίας, και να δοθεί το σώμα στον υποτακτικό του Ισαάκ, που το έθεσε στην Εκκλησία του Αγίου Βασιλείου. Από τότε άρχισε ο άγιος να μυροβλύζει και ο άγιος να ονομάζεται Μυροβλύτης. Γράφει πάλι χαρακτηριστικά και γι΄ αυτό ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης: «Τούτο το θαύμα οπού έδειξεν ο Θεός εις το Άγιον Λείψανον του Οσίου Πατρός ημών Θεοφίλου, δεν είναι ολίγον και παραμικρόν, αλλά είναι μέγα και εξαίσιον, επειδή το θαύμα τούτο της μυροβλύσεως σπανίως γίνεται εις ολίγους Αγίους. Διότι πολλά Αγίων Λείψανα Μαρτύρων και Οσίων ευρίσκονται, αμή ουχί και αναβλύζουσι μύρον διότι το μυροβλύζειν είναι μία απόδειξις και σημείον βεβαιότατον μιας άκρας καθαριότατος και παρθενίας και αγνείας, όχι μόνον από εμπαθείας μολυσμών, αλλά και από ηδυπαθείας λογισμών ακαθάρτων του νοός· και εάν η χάρις του Αγίου Πνεύματος δεν κατοικήση έτι ζώντος του ανθρώπου εις όλον τον νουν και ψυχήν και καρδίαν και εις όλα τα μέλη του σώματος, να τα καθαρίση και αγιάση έως μέσα εις αυτά τα κόκκαλα και τους μυελούς, αδύνατον είναι να ευωδιάση το σώμα μετά θάνατον».

Την βιογραφία του Οσίου Θεοφίλου επηύξησε ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο όποιος είναι και συνθέτης της Ακολουθίας του. Ο άγιος Θεόφιλος θεωρείται ένας από τους διασημότερους αντιγραφείς χειρογράφων του Αγίου Όρους του 16ου μ.Χ. αιώνα. Το έργο αυτό συνέχισε ως το τέλος του βίου του.

Αγία Ευφημία

Μεγαλομάρτυς της Χριστιανοσύνης, η μνήμη της οποίας εορτάζεται στις 11 Ιουλίου και στις 16 Σεπτεμβρίου.

Βίος και πολιτεία της Αγίας και Μεγαλομάρτυρος Ευφημίας

Η Αγία Ευφημία έζησε κατά τούς χρόνους του Διοκλητιανού καί ήθλησε τό έτος 303. Κατήγετο από την Χαλκηδόνα. Ήτο θυγάτηρ του περιφανούς και πλουσίου Συγκλητικού Φιλόφρονος και της ευσεβούς και φιλοπτώχου Θεοδοσιανής. Η Αγία επαιδαγωγήθη «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» διό ηγάπησε τόν Χριστό , την παρθενίαν και την μετά ζήλου ομολογίαν του Χριστού. Ο ανθύπατος της Ανατολής Πρίσκος εχων συγκάθεδρον τον φιλόσοφον και ιερέα του Άρεως Απελιανόν, εκήρυξε, κατά την απόφασιν και εντολήν του Διοκλητιανού, διωγμόν κατά των Χριστιανών εις την Ανατολήν. Κατά την εορτήν του ψευδωνύμου Θεού Άρεως εζήτησε άπαντες οι κάτοικοι να προσέλθουν εις την εορτήν. Όσοι δεν θα προσήρχοντο θα ετιμωρούντο με φοβερά κολαστήρια. Οι χριστιανοί καθ' ομάδας εκρύπτοντο άλλοι εις οικίας και άλλοι εις ερημικάς περιοχάς. Ή Αγία Ευφημία ηγείτο μιας τοιαύτης ομάδος στηρίζουσα τούς πιστούς διά του φλογερού λόγου της. Συνελήφθη η Αγία μετά των τεσσαράκοντα εννέα μελών της ομάδος της. Εις την πρόσκλησιν του Πρίσκου νά θυσιάσουν εις τό είδωλον του Άρεως η Αγία και η ομάδα της ηρνήθησαν με τόλμην και παρρησίαν, από την απάντησίν των εθυμώθη ο Πρίσκος και έδωκεν εντολήν να δέρουν επί είκοσι ημέρας τους Αγίους και να τους φυλακίσουν. Μετά τας είκοσι ημέρας εδοκίμασε και πάλιν να πείσει τούς μάρτυρας να θυσιάσουν. Μετά την αρνησίν των, τους έδειραν τόσον, ώστε κατεπονήθησαν οι δέροντες στρατιώται. Τότε τούς λοιπούς μάρτυρας ο Πρίσκος έκλεισεν εις την φυλακήν, την δε Αγίαν προσεπάθησε να την πείσει να θυσιάσει. Μετά την άρνησίν της και την ομολογίαν της πίστεώς της εις τον Χριστόν την έβαλον εις τον τροχόν και έτσι κατεκόπτετο όλον το σώμα της Αγίας. Κατά το μαρτύριόν της η Αγία προσηύχετο διαρκώς. Μετά το πέρας της προσευχής της θαυματουργικώς ελύθη από τον τροχόν και αποκατεστάθη τέλειον και υγιές το σώμα της. Εν συνεχεία ερρίφθη η Αγία εις πυρακτωμένην κάμινον. Οι προεστώτες των υπηρετών Σωσθένης και Βίκτωρ ηρνήθησαν να ρίψουν την Αγίαν εις την κάμινον, διότι έβλεπον να ίνστανται παρά το πλευρόν της Αγίας δύο φοβεροί άνδρες, οι οποίοι απειλούσαν ότι θα διασκορπίσουν το πυρ. Ο Σωσθένης και ο Βίκτωρ ομολόγησαν τον Χριστόν και μαρτύρησαν. Προσευχηθείσα η Αγία ερρίφθη εις την κάμινον. Η φλόξ δεν ήγγισε την Αγίαν, αλλά διεσκορπίσθη έξω της καμίνου και έκαυσε πολλούς. Ο Πρίσκος

υπέβαλε την Αγίαν εις νέον μαρτύριον. Εκτύπων την Μάρτυρα με οξείς λίθους και σίδηρα αιχμηρά και έτσι κατεκόπη και κατεξεσχίσθη το σωμά της. Και πάλιν θαυματουργικώς αποκατεστάθη υγιής. Ακολούθως ερρίφθη η Αγία εις μεγάλην δεξαμενήν, όπου ύπηρχον σαρκοβόρα θηρία της θαλάσσης. Τα θηρία όχι μόνον δεν έβλαψαν την Αγίαν, αλλά και την εβάσταζον επάνω των. Έπειτα έβαλον την Μάρτυρα εις λάκκον με σουβλιά. Και εκείθεν εξήλθεν αβλαβής. Επεχείρησεν ο Πρίσκος να πριονίσει και να καύσει την Αγίαν. Οι οδόντες εστράβωσαν και το πυρ εσβέσθη και ουδέν αύτη έπαθεν. Τέλος ερρίφθη η Μάρτυς εις θηρία, τα οποία ήλθον πλησίον της προσκυνούντα αυτήν. Επειδή η Αγία προ του μαρτυρίου αυτού ικέτευσε τον Χριστόν να την αναπαύση πλησίον Του, μία άρκτος την εδάγκωσε και ούτω παρέδωκε την αγίαν της ψυχήν εις χείρας του Νυμφίου της. Χαίροντες οι γονείς της έθαψαν μετά πάσης τιμής το πάνσεπτόν της λείψανον εις την Χαλκηδόνα και εδόξαζαν τον Κύριον, διότι ηξιώθησαν της τιμής να έχουν την θυγατέρα των Μεγαλομάρτυρα της Εκκλησίας και πρέσβειράν των πλησίον Του.

Ο Κύριος ετίμησε την καλλίνικον παρθένον και μάρτυρα Ευφημίαν με την δωρεάν της αφθαρσίας του πολυάθλου και παρθενικού της σώματος. Εις την Χαλκηδόνα συνήλθαν οι 630 θεοφόροι Πατέρες το έτος 451 συγκροτήσαντες την Αγίαν Τετάρτην Οικουμενικήν Σύνοδον, επί των ευσεβεστάτων Βασιλέων Μαρκιανού και Πουλχερίας. Ή Σύνοδος αυτή κατεδίκασε τον αιρετικόν Ευτυχή, όστις εκήρυττε την πλάνην, ότι ο Χριστός έχει μόνον μίαν φύσιν και μίαν ενέργειαν, αυτήν της Θεότητος. Οι Άγιοι Πατέρες εδογμάτισαν την πίστιν της Εκκλησίας, ότι ο Χριστός έχει δύο τελείας φύσεις, θελήσεις και ενεργείας, την θείαν και την ανθρωπίνην, εις μίαν Υπόστασιν. Είναι δε ηνωμέναι αι δύο φύσεις ατρέπτως, ασυγχύτως,. αναλλοιώτως και αδιαιρέτως. Κατά την ανωτέρω Σύνοδον οι Όρθόδοξοι Πατέρες συνέταξαν Τόμον, ο οποίος περιείχε την πίστιν την αληθή, την οποίαν πάντοτε επίστευε και εκήρυττεν η Έκκλησία τσυ Χριστού. Επίσης οι αιρετικοί Μονοφυσίται συνέταξαν ίδιον τόμον, που περιείχε τας πλάνας των. Τότε ομοφώνως ορθόδοξοι και αιρετικοί απεφάσισαν να τεθούν και τα δύο κείμενα επί του στήθους της Αγίας Ευφημίας και ανοίξαντες την λειψανοθήκην έπραξαν ούτως και εσφράγισαν πάλιν ταύτην. Ότε δε ήνοιξαν την θήκην, εύρον τον Τόμον των Ορθοδόξων εις τας χείρας αυτής και των αιρετικών Μονοφυσιτών το κείμενον εις τους πόδας αυτής. Έτσι η Μεγαλομάρτυς Ευφημία με το έξαίσιον αυτό θαύμα επεκύρωσε και υπέγραψε τον ορθόδοξον Τόμον και διεσάλπισε το Χριστολογικόν δόγμα περί των δύο φύσεων του Χριστού μας εις τα πέρατα της οικουμένης και απέδειξε την διδασκαλίαν του Ευτυχούς και των οπαδών του Μονοφυσιτών ως σατανικήν πλάνην.

THE MIRACLE OF SAINT EUPHEMIA THE GREAT MARTYR

[July 11th]

The Holy and Great-Martyr Euphemia is commemorated on September 16th, the day on which she suffered. On this day is commemorated the miracle wrought by her precious holy relics, revealed at the time of the Fourth Ecumenical Council in Chalcedon. This Council was called together in the reign of the

Emperor Marcian and the Empress Pulcheria, in 451 A.D., after the death of the Emperor Theodosius the Younger, and was summoned because of the heresy of Dioscorus, Patriarch of Alexandria, the Eutyches, and archimandrite in Constantinople, who had disseminated the false teaching that there were in Christ **not** two natures, Divine and human, but **only one, a divine nature**. At this Council (Synod), the chief role was played by Anatolius, Patriarch of Constantinople and Juvenal, Patriarch of Jerusalem. Because, through the quarrels and evidence on both sides, no decision could be reached. Patriarch Anatolius suggested that the Orthodox and the heretics each write down their confession of faith, and that they be put into the coffin that contained the holy relics of Saint Euphemia. All agreed to this. Two confessions of faith, then, were written and placed in the hands of the great martyr. This coffin was closed and sealed with the imperial seal, a watch then being set over it. They then all spent three days in fasting and prayer. On the fourth day, when the tomb was opened, they saw the Orthodox confession of faith in the Saint's right hand and the heretical one beneath her feet. Thus was the conflict resolved by God's power, on the side of Orthodoxy. In the time of the Emperor Heraclius, the holy relics of Saint Euphemia were translated from Chalcedon to Constantinople, to the church dedicated to her near the Hippodrome. The iconoclast Emperor Leo the Isaurian ordered that her holy relics be thrown into the sea; but, by a miraculous act, the coffin was brought to the island of Lemnos and placed in the church of the holy martyr Glykeria. Then, in the time of Empress Irene, the coffin with its holy relics was again taken to Constantinople, to its former place. Blood has flowed from these holy relics from time to time, to the succor of the sick and the feeble. (Source: The Prologue from Ochrid)

Olga, Equal-to-the-Apostles

In the year 862, the Novgorod Slavs asked Rurick to be their prince. Two of his comrades-in-arms, Askold and Dir, left Novgorod to try their luck in the south of the country. They saw Kiev on the bank of the Dniepre and conquered it. In 866 they launched a campaign moving the Russian army from Kiev against Tzargrad (Constantinople). In Constantinople, the Emperor Mikhail the III and the Patriarch Photios prayed to God and after the night service in the Vlakhern Cathedral they carried the cross to the shore of the Bosphorus bay. They dipped the chasuble of the Theotokos into the waters of the bay. The sea that had been calm before that, became suddenly stormy and wrecked the ships of the Russians. Many of them died, and the ones who survived came home impressed and awed by the wrath that the Lord sent upon them. (Later that event began to be celebrated as the Protection of the Most-Holy Theotokos).

Before long a Greek bishop came to Russia and started preaching and telling Russians about our Lord the Savior and the Holy wonders recorded in the Old and New Testaments. The Russians who heard him telling about the three young men surviving the blazing furnace of Babylon (Dan. 3), stopped him and said, "If we do not see a similar miracle, we will not believe you." The bishop said prayers and then placed the holy Gospel into the fire. The flames did not harm the Gospel, not even the cloth book markers were singed. This miracle impressed the people so much that many of them started to convert to Christianity. A church dedicated to Nicolas the Wonderworker was built on the grave of one of those Christians.

Oleg, Rurick's relative, succeed his throne. He conquered Kiev and had a successful military campaign against Tzargrad (year 906). He also accomplished a trade treaty with the Greeks that was profitable for the Russians. Rurick's son, Igor, signed a new trade treaty with Tzargrad after another war in 945. Describing this event the chronicler mentioned that in Kiev the prince's army swore to observe the treaty; pagans vowed before the statue of Perun , while Christians vowed in the church of St. Ilias. This shows that under Igor there were Christians in Kiev and even among the prince's soldiers. Igor's wife, Olga, was very beautiful,

intelligent and virtuous. After Igor's death she ruled Russia because her son Svyatoslav, was too young at the time. According to the annals, she was terrible and merciless to the enemies of her motherland. But the Russian people loved and respected her as a mother for her caring devotion, compassion and fairness. She never tyrannized anyone, she was a fair judge, her punishments were merciful, and she cared for the poor, the elderly and the crippled. She listened patiently to every petitioner and was glad to fulfill every fair request.

When Svyatoslav grew older she could spend more time on charity. Her conversations with Kiev clergymen led her to understand the value of true faith in contrast to paganism and she decided to be baptized (in 957). According to the old stories told at that time, she went to Constantinople for the sacred mystery of Christening to be performed by the Patriarch Polyeuctus. Emperor Constantine the Bagryanorodni was her godfather. Saint Olga was baptized Elena. After being christened Saint Olga tried to persuade her son to convert to Christianity, but Svyatoslav was to belligerent to accept her convictions. "I will be a laughing stock for my soldiers," he said. At the same time he did not prohibit his subjects to get baptized. When St. Olga came home after Christening she devoted her life to Christian piety and to the spreading of the Christian faith among her subjects. It is believed that it was St. Olga who built the wooden church of St. Sofia in Kiev.

According to an author from that period, St. Olga "having perceived the true God, Maker of heaven and earth, and having converted into Christianity, destroyed the idols of the devil and began to live according to Jesus Christ's commandments. She loved God with all of her heart and soul and sanctified herself with the good deeds of clothing the poor, giving food and rest to homeless, providing the destitute, orphans and widows with everything they needed and doing this all with the quiet love of her heart."

Saint Olga left our world in 969. Prince Vladimir put her imperishable relics to Desyatinnaia cathedral. It was the first time that the sacred relics were revealed in Russia. Later (before the Mongol invasion) God glorified the relics of the Princess Olga with wonders and she was sanctified.

Αγία Ισαπόστολος Όλγα

Η πρώτη σημαίνουσα προσωπικότητα των Ρως, που πίστεψε στο Χριστό και άνοιξε το δρόμο για τον εκχριστιανισμό των Ρώσων...

Η πρώτη σημαίνουσα προσωπικότητα των Ρως, που πίστεψε στο Χριστό και άνοιξε το δρόμο για τον εκχριστιανισμό των Ρώσων. Ανακηρύχθηκε ισαπόστολος για τις μεγάλες υπηρεσίες της προς τη Χριστιανική Εκκλησία και η μνήμη της γιορτάζεται στις 11 Ιουλίου. Η σκανδιναβικής καταγωγής Χέλγκα (Helga) -Έλγα, σύμφωνα με τους Βυζαντινούς, Όλγα για τους Ρώσους- ανέλαβε τις τύχες του Κράτους των Ρως του Κιέβου (προγόνων των σημερινών Ρώσων και Ουκρανών) μετά τη δολοφονία του συζύγου της Ιγκόρ από τη φυλή των Δρεβλιανών. Πρώτο μέλημά της μετά την ανάληψη της εξουσίας ήταν η εκδίκηση για τον χαμό του συζύγου της, την οποία διέπραξε με μεγάλη αγριότητα.

τη συνέχεια πολιτεύτηκε με σύνεση και επιδίωξε να ενισχύσει τις εμπορικές σχέσεις των Ρως με το Βυζάντιο. Το 957 επισκέφθηκε την Κωνσταντινούπολη, όπου κατηχήθηκε από τον οικουμενικό πατριάρχη Πολύευκτο και στη συνέχεια βαπτίστηκε χριστιανή με το όνομα Ελένη από τη νονά της Ελένη Λεκαπηνή, σύζυγο του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Ζ' του Πορφυρογέννητου.

Η Όλγα πέθανε στις 11 Ιουλίου 969.

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: ***www.AscensionFairview.org***
Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"
Want to be added to our email list? Contact us:
info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, July 5, 2020

4th Sunday of Matthew

ΚΥΡΙΑΚΗ, 5 Ιουλίου, 2020

Δ' Ματθαίου

M E M O R I A L S E R V I C E S

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

6 μήνες: Ουρανία Ζιότα

6 months: Ourania Ziotas

1 χρόνος: Θεόδωρος Πιερή

1 year: Theodoros Pieri